

RUTH I: 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20.



92

DOE hieven zy haare stemme op , en weenden wederom : En Orpa kuste haare schoon-moeder , maar Ruth kleefde haar aan. Daarom zeide zy : Ziet uwe zwagerinne is weder gekeerd tot haar volk , en tot haare Goden : keerd gy ook weder uwe zwagerinne na. Maar Ruth zeide ; En valt my niet tegen , dat ik u zoude verlaaten , om van achter u weder te keeren : want waar gy zult heenen gaan , zal ik ook heenen gaan , en waar gy zult vernachten , zal ik vernachten : u volk is myn volk , en uwe God myn God : Waar gy zult sterven , zal ik sterven , en aldaar zal ik begraven worden : alzo doe my de HEERE , en alzo doe hy 'er toe ; zo niet de dood [alleen] zal scheidinge maaken tussen my en tussen u. Als zy nu zag , dat zy vastelyk voorgenomen hadde met haar te gaan , zo hield zy op tot haar te spreken. Alzo gingen die beide , tot dat zy te Bethlehem quamen : en het geschiedde , als zy te Bethlehem inquamen , dat de gantsche stad over haar beroerd werd , en zy zeiden ; Is dit Naömi ? Maar zy zeiden tot haar-lieden ; En noemd my niet , Naömi , noemd my , Mara ; want de Almachtige heeft my groote bitterheid aangedaan.